

кадали, сутринъ край нѣкое блато, загледали се въ тихия изъ....
и кога вечеръ надъ срѣщния брѣгъ изгрѣ мѣсеца – въ рѣката
се мѣрва силната снага на мечкаря, изправилъ се на брѣга на
рѣка да се надпѣва.....

Захарина.

Колко хубаво го приказвашъ.

Калина.

Както го виждамъ – .ѣй го приказвамъЕй и сега го
виждамъ кога въ полето нѣгдѣ замръкне ... Е – хе...въ полето
гдѣ омото края на земята невиджанаоколо се ширнали скла-
сили ниви...Повѣй ли вечерникъ – класовѣтъ на талази се залѣ-
тели и на мечкаря душата подсаждатъ.Виждамъ го излѣгналъ се
на топлата земя, гледа звѣздитѣ какъ трѣптятъ въ сини небеса
и слуша – слуша полята какъ пѣятъ... Тамъ той измислилъ една
пѣсенъ, да ѣи я запѣй сърдцето ѣе ти заплени.

Каква е тя?

Е-е-ехъ поле, равно поле,

ехъ Тракийско поле

е – ехъ тѣжно поле!

Хубаво е по свѣта Захарино;хубаво е Тракийското поле.

И тѣжно е като мойта душа,ѣе по хубаво милѣе!

Ти като ми разправяшъ – и менѣ ми се поиска да бѣжа
тамъ;а пѣкъ той както знае да пѣе – кой знай какъ въ пѣсни
ти го е разправилъ!

Той сѣкашъ не приказва,а ти слага нѣщо въ душата,и ти
взема душата!

Добрѣ ма Калино,ама като е друговѣрецъ,отъ друга рода!

Какъвъ е?ѣо е? – не съмъ помисляла.Само като си спомня
х очитѣ му;приказкитѣ му;пѣсенъта му – нѣщо ми стопля гърди –
и веки безъ него не мога живѣ.Сега азъ чакамъ,чакамъ,ѣе сърд-
ѣе ми прѣмалява.

/Стиска ѣи рѣката/Сестричке!

Знаеш ли ѣе мечката му ми омиля.Иска ми се да бѣжа
при нея,да я милвамъ,да ѣи шетѣмъ.

Тогазъ.....

Само да доде утрѣ на чучура – прѣдъ всички ѣе му прѣ-
стана.

Ами майкат ти?